

Đôi Giày Ma

Thảo Lan

Vào một buổi chiều mùa thu trời mây âm đạm, gió thổi se se lạnh cùng với những chiếc lá vàng rơi lác đác. Trong một khu rừng thưa có một nhóm thanh niên gồm 5 cặp nam nữ rủ nhau đến cắm trại. Họ là nhóm sinh viên Việt Nam đang theo học ở trường đại học tại thành phố cách đây hơn một tiếng lái xe. Sau khi chọn miếng đất bằng phẳng quang đãng để dựng lên 5 chiếc lều, tất cả phân chia công việc; một tốp đi nhặt các cành cây khô về để đến tối đốt lửa trại, tốp còn lại chuyển đồ nghề từ xe vào và chuẩn bị bày bếp để nấu bữa chiều. Khi nhóm ở lại dọn dẹp đã chuyển tất cả đồ đạc ra khỏi xe thì nhóm đi nhặt củi đã trở về. Trường, người thanh niên cao lớn nhất bọn, vui vẻ nói với các bạn

- Phen này hên rồi nhe các bạn, có lộc nè.

Tất cả ngược nhìn thấy trên tay Trường cầm một đôi giày đen bóng loáng. Cả đám chưa ai kịp lên tiếng hỏi xuất xứ của đôi giày thì Trường nói tiếp.

- Hồi nãy tụi này đi nhặt củi nhân tiện đi sâu vào trong rừng cây kia một chút xem có gì lạ thì thấy có một dòng suối. Và ngay bên bờ suối đó có đôi giày này đây. Đôi giày còn mới lắm mà nếu đây không phải là con suối nhỏ mà là một giòng sông sâu thì tôi đã nghĩ có ai đó bỏ đôi giày lại để tự tử rồi đấy.

Hoa, người bạn gái của Trường tiếp lời

- Tôi nói anh Trường để lại đó đi nhớ có ai bỏ quên thì người ta quay lại lấy chứ ai lại đi bỏ đôi giày mới như thế này nhưng anh nói quanh đây vắng vẻ chỉ có bọn tụi mình thôi nên xách về.

Tùng, một chàng trai trong nhóm đi theo nhặt củi nãy giờ yên lặng giờ mới lên tiếng.

- Trường ơi, mày cho tao đôi giày này được không? Tao coi bộ đôi này vừa với chân tao hơn chứ nó có vẻ nhỏ so với mày đó.

- Ừ tao cũng nghĩ vậy. Tao đem về đây chủ yếu là có ai thích và vừa chân thì lấy chứ tao nghĩ nó nhỏ hơn chân tao.

Vừa nói Trường vừa trao đôi giày cho bạn mình. Tùng vui vẻ cầm giày cất vào trong lều của mình.

Hôm nay là ngày thứ Sáu cuối tuần và tối hôm đó cũng là ngày lễ Halloween. Sau khi đã nấu nướng và ăn xong bữa tối cả nhóm bắt đầu đốt lửa trại từ những nhánh cây gom góp từ chiều. Ngồi xung quanh ánh lửa cháy bập bùng các bạn trai tay cầm lon bia nhâm nhi còn các bạn gái người cầm cốc sô cô la nóng người cầm tách cà phê nghi ngút khói chăm chú nghe chuyện kể từ một người trong bọn. Khi câu chuyện đến hồi gay cấn các cô gái thường nép vào

bên bạn trai mình như để tìm sự che chở mặc dù đôi khi chính người bạn trai của các cô là người kể ra các câu chuyện kinh dị đó.

Đến phiên Trường, chàng bắt đầu kể câu chuyện bằng một lạnh lùng.

- Ngày xưa có một người đàn ông vì buồn chuyện gia đình nên đi lang thang vào rừng sâu để giải khuây. Đi đến một con suối vì không muốn ướt giày nên ông đã cởi ra bỏ lại bên bờ để lội qua và tiếp tục đi sâu vào khu rừng bên ấy. Chẳng may cho ông bên trong khu rừng rậm đó có một con ác thú nó đã vồ ăn thịt người đàn ông. Người đàn ông mất đi nhưng oan hồn của ông vẫn còn quanh quẩn trong khu rừng và nhập vào đôi giày của ông để lại bên bờ suối. Ngay ngày hôm sau có một nhóm thanh niên đến cắm trại và nhặt được đôi giày này đem về lều của họ.

Khi Trường kể đến đây thì Tùng bỗng dấy nẩy lên và la to.

- Thôi đừng bịa Trường ơi, mà làm tao ớn quá, tao trả đôi giày lại cho mày bây giờ.

Đến đây thì Trường phá lên cười vì đã chọc được người bạn của mình. Tùng bản tính vốn hiền lành, có phần nhút nhát nhất trong cả bọn. Tùng thậm chí còn nhát hơn cả Lan cô bạn gái của mình. Thấy Tùng sợ Trường lại càng chọc tới. Cả bọn lại có dịp phá ra cười.

Đêm đã khuya, lửa sắp tàn, tất cả dọn dẹp để từng cặp một kéo về lều của mình. Trời mùa Thu ban đêm lạnh lạnh mỗi lều một cặp chui vào túi ngủ thật ấm cúng. Khi mọi người đang say sưa ngủ thì có một tiếng rú thật lớn phát ra từ trong rừng. Trong các căn lều ánh đèn pin được bật lên và từng chàng trai khoác vội áo lạnh bước ra ngoài trong khi bạn gái họ vẫn ở bên trong. Trường, Trục, Uy, Vỹ bốn người bạn trai đang đứng trước cửa lều của mình chỉ thiếu mặt Tùng. Từ chiếc lều của Tùng, Lan thò đầu ra nói giọng gấp gáp.

- Các anh đi kiếm anh Tùng thử xem. Em sợ anh ấy bị chó sói hay thú dữ tấn công quá.

Trường chạy đến bên lều của Tùng và Lan hỏi

- Tùng đi đâu Lan kể cho tụi này nghe thì tụi này mới biết đường mà kiếm chứ.

Lan thở hắt hắt

- Em không biết. Lúc này thức giấc em không thấy anh Tùng đâu nên chỉ nghĩ anh ấy ra ngoài đi tiêu. Nhưng chờ hoài không thấy anh ấy quay lại thì nghe thấy tiếng rú từ trong rừng vọng ra. Em lo cho anh Tùng quá. Mấy anh làm ơn chạy vào rừng cứu anh ấy với.

Nói đến đây Lan khoác vội áo lạnh, tay cầm đèn pin bước ra khỏi lều. Lan nói tiếp.

- Các anh cứ để các bạn gái ở lại trong lều. Em sẽ theo các anh vào rừng kiếm anh Tùng.

Lan là mẫu người con gái cứng cỏi xông xáo trái ngược hẳn với Tùng. Có lẽ trời sinh ra Tùng và Lan là một cặp để bù đắp cho nhau. Nếu Tùng hiền lành nhút nhát bao nhiêu thì ngược lại Lan lại có cái ngổ ngáo hơi khác thường của người con gái trái hẳn với cái bề ngoài trông rất tiểu thư của cô. Đến lúc này thì mọi người mới nhận thấy dấu chân in rất rõ trên nền đất trước cửa lều nơi Lan đứng. Dưới ánh sáng của những chiếc đèn pin trên tay đám bạn, từng dấu giày hiện lên từ căn lều của Tùng và Lan dẫn thẳng vào rừng. Tất cả vội vàng lần theo vết giày in trên đất để hy vọng đuổi theo kịp Tùng hoặc ít ra để biết được phương hướng mà tìm Tùng. Một điều

đặc biệt mà đám thanh niên cảm thấy thắc mắc đó là những vết giày ban đầu cách nhau bằng một khoảng cách rất ngắn nhưng khi vào đến khu rừng thì khoảng cách giữa những vết giày xa nhau dần. Nếu căn cứ theo dấu giày này thì ban đầu Tùng đi những bước khoan thai từ cửa lều nhưng càng lúc càng bước càng sai bước nhanh hơn rồi bắt đầu chạy. Đến khi vào khu rừng thì rõ ràng các dấu giày cách nhau hơn một sải chân. Chỉ có thể chạy với tốc độ thật nhanh hoặc nhảy từng bước mới để lại các vết chân xa nhau như thế.

Cả đám tiếp tục lần theo dấu giày đi sâu vô rừng. Vỹ, người bạn cẩn thận nhất bọn bèn ra hiệu cho tất cả dừng lại rồi nói.

- Chúng ta nên cẩn thận vì rừng sâu ban đêm có nhiều điều nguy hiểm mình không lường được. Chúng ta nên quay ra hai hướng. Tôi và Trường đi cạnh nhau phía trước. Lan đi giữa. Còn Uy với Trục đi phía sau. Chúng ta mỗi người nên lựa một cành cây cầm theo trên tay làm vũ khí phòng thân. Lan thì tôi muốn cầm sẵn phone trên tay nếu có chuyện gì thì gọi ngay về cho các bạn ở lều hoặc gọi 911 tùy theo tình hình. Chúng ta không nên hấp tấp. Cứ thận trọng vẫn hơn.

Trong bọn tuy Trường mới là người cao lớn khỏe mạnh nhất nhưng Vỹ lại là người giỏi võ, tháo vát và có tính cả quyết nên gặp trường hợp này tất cả các bạn đều răm rắp nghe theo và mặc nhiên xem chàng là người cầm đầu. Lan tuy sốt ruột cho tính mạng bạn trai của mình nhưng thấy những gì Vỹ nói rất hợp lý nên cũng không phản đối gì.

Dấu chân dẫn đến bờ suối rồi mất hút. Trường chiếu đèn pin qua bên kia bờ thì thấy dấu chân lại tiếp tục hiện lên. Như vậy thì Tùng đã băng qua con suối này. Không do dự cả bọn tiếp tục lội qua con suối. Cũng may con suối cạn chỗ sâu nhất chỉ đến bắp vế chân. Nước suối mùa này lạnh buốt khiến cả bọn rùng mình. Qua đến bờ bên kia cả bọn lại tiếp tục thận trọng tiến theo dấu giày. Đến lúc này thì Trường bỗng lên tiếng.

- Lạ lắm các bạn ơi. Dấu giày này không phải dấu giày của Tùng. Mọi người có thấy đây là dấu vết của đôi giày tây chứ không phải đôi giày thể thao mà Tùng thường đi. Tôi nhớ đôi giày của nó cùng hiệu với đôi Reebok tôi đang đi.

Trong đám bạn Tùng thân với Trường nhất nên Trường biết rất rõ về bạn mình. Vỹ hỏi Lan.

- Lan có nhớ chap tôi Tùng đi giày gì không?

Lan trả lời.

- Em cũng không nhớ rõ, có điều khi vào lều đi ngủ anh Tùng đi đôi sandal da chứ không đi giày.

Đến đây thì Trường nói với giọng run run không hiểu vì hồi hộp hay vì sương khuya lạnh.

- Sao vết giày này giống đôi giày mà tôi nhặt được bên bờ suối quá.

Nghe Trường nói cả bọn đều thắc mắc tại sao đêm khuya Tùng lại xỏ đôi giày tây loại dành cho những dịp trịnh trọng để đi ra ngoài như thế này. Một cơn gió lạnh thổi ập đến khiến cả bọn rùng mình. Trục nãy giờ im lặng bỗng rụt rè nói.

- Hay mình đi về chờ sáng hăng tỉnh.

Lan toan phản đối vì lo lắng cho số phận bạn trai mình thì Võ đã lạnh lùng lên tiếng.

- Không được. Bằng bất cứ mọi giá chúng ta phải tìm cho ra Tùng. Chậm trễ giờ phút nào là nguy hiểm thêm giờ phút đó cho cậu ta. Lan nên gọi về cho Liên kể sơ cho các bạn ấy yên tâm về tụi mình. Nhân tiện dặn các cô ấy nếu trời sáng chưa thấy bọn mình về thì hãy gọi cho cảnh sát vì tôi sợ càng đi sâu vào rừng sóng càng yếu mình không liên lạc ra ngoài được.

Nghe lời Võ, Lan vừa tiếp tục đi theo các bạn vừa gọi điện thoại về kể chuyện cho Liên, bạn gái Võ nghe đầu đuôi. Dấu giày dẫn cả bọn đến một vách đá. Nền đất ở đây là nền đá nên không còn dấu giày nữa. Cả bọn chỉ còn biết chia làm hai tốp đi dọc theo vách đá rẽ sang hai bên. Trường, Uy và Lan đi theo hướng trái. Võ và Trục đi về bên phải. Ban đầu cả hai nhóm dự định dùng điện thoại để liên lạc với nhau nhưng do sóng điện thoại trong khu rừng quá yếu nên tất cả quyết định sẽ set giờ nếu đi quá 15 phút mà không thấy dấu vết của Tùng thì tất cả quay về chỗ ban đầu để họp mặt. Lan đi cùng nhóm với Trường và Uy lần mò theo vách đá được một quãng thì nghe tiếng Võ gọi văng vẳng từ xa dội về. Cả bọn vội vàng quay đầu chạy nhanh lại hướng của Võ. Đến nơi thấy Võ cùng Trục đang đứng bên một khe vực nhỏ hẹp. Dưới ánh đèn pin của Trục, bóng Tùng nằm còng queo bên dưới. Lan hốt hoảng tính lao xuống thì Võ vội ngăn lại, chàng nói.

- Lan bình tĩnh. Tôi nghĩ Tùng không sao đâu. Để đó tôi trèo xuống rồi tìm cách đưa Tùng lên. Trường đi với tôi xuống còn Trục và Uy ở trên đây với Lan có gì phụ kéo Tùng lên.

Nói đến đây Võ và Trường thận trọng leo xuống khe vực và đến bên Tùng. Khi đến gần cả hai thở phào nhẹ nhõm khi thấy hơi thở đều đặn phát ra từ Tùng. Cũng may đây chỉ là một khe vực nhỏ nên Tùng chỉ bị xây sát nhẹ trên mặt. Khi Trường và Võ vực Tùng lên anh mở mắt và hơi rên lên nho nhỏ. Đến lúc này thì Trường và Võ mới thấy vết thương trên đầu Tùng đang chảy máu. Có lẽ vết thương xảy ra do va vào vách đá khi Tùng ngã xuống. Trường và Võ loay hoay một hồi rồi cũng vực được Tùng lên để cho Trục và Uy cùng Lan phụ bên trên để kéo Tùng lên. Khi đưa được Tùng ra khỏi khe vực thì Tùng cũng đã tỉnh hẳn tuy hãy còn yếu. Để không mất thời giờ, cả bọn không hỏi Tùng việc gì đã xảy ra mà chỉ thay phiên nhau dìu Tùng quay trở về lều.

Về đến nơi thì trời cũng đã hừng sáng. Cả bọn đưa Tùng vào lều trùm chăn cho ấm. Lan lấy khăn ướt lau mặt mũi và băng tạm vết thương trên đầu cho bạn trai mình. Các bạn khác pha cà phê đưa cho Tùng uống để tỉnh người. Trong bụng mọi người đều thắc mắc muốn biết có chuyện gì đã xảy ra cho Tùng nhưng chưa ai mở miệng ra hỏi vì còn ngại Tùng chưa lại sức. Sau khi hớp một ngụm cà phê Tùng bắt đầu kể trước ánh mắt tò mò của các bạn bao quanh chàng.

- Tôi qua sau khi vào lều ngủ. Có lẽ do uống hơi nhiều bia nên tôi ngủ say lắm. Trong khi ngủ tôi mơ thấy một ông già người Á Đông bước vào lều. Tôi nhớ rất rõ là giấc mơ y như thật vì tôi còn thấy Lan nằm ngay bên cạnh. Tôi muốn lên tiếng nói nhưng không hiểu sao cứ ứ ở không ra tiếng. Ông lão cứ thế đi thẳng đến chỗ tôi để đôi giày mà Trường cho hỏi chiều rồi cầm lên. Trong giấc mơ tôi có cảm giác là ông ta đòi lại đôi giày nên bật lên nói là đôi giày đó bạn tôi nhặt được và cho tôi. Thế là ông ta cứ cầm đôi giày đập túi bụi vào mặt khiến tôi tỉnh giấc. Nhìn sang bên cạnh thấy Lan vẫn ngủ say tôi yên tâm vì biết chỉ là giấc mơ. Liếc nhìn vào góc lều nơi ban tôi tôi cất đôi giày thì không thấy nó ở đó nữa. Vùng ngòai dậy bật đèn pin lên thì tôi mới hay

mình đang đi đôi giày đó trong chân. Lúc đó có lẽ tôi ngạc nhiên nhiều hơn là sợ và nghĩ có lẽ chập tối uống quá chén nên lại xỏ đôi giày vào đi ngủ. Nghĩ thế nên tôi cúi xuống cởi nó ra nhưng không hiểu sao không làm cách nào tháo nó ra được. Đã thế tự nhiên nó khiến tôi đứng dậy và đi ra khỏi lều. Tôi cố gắng cưỡng lại nhưng không được. Tôi cố lên tiếng gọi để đánh thức mọi người nhưng không làm sao mở miệng ra nói được. Cứ thế đôi giày nó điều khiển đôi chân tôi đi sâu vào trong rừng càng lúc càng nhanh. Đến một lúc nào đó thì tôi có cảm giác như mình chạy thật nhanh và có lúc đôi chân như bay bổng khỏi mặt đất. Cứ thế tôi chạy băng băng vượt qua cả con suối rồi cuối cùng nó khiến tôi như lao vào vách đá trước mặt. Lúc đó tôi sợ quá nên trong đầu bỗng nhớ đến câu niệm chú Phật Bà Quan Âm được bà nội dạy cho từ bé nên cứ thế nhắm mắt lại và niệm liên tục. Không hiểu có phải do câu niệm chú hiệu nghiệm mà tôi có cảm giác mình đổi hướng chạy không bị lao vào vách đá. Mở mắt ra thì tôi thấy mình đang lao về phía một khe vực. Sợ quá tôi hét lên một tiếng rồi không còn biết gì nữa cho đến khi mở mắt thấy các bạn đang lay tôi dậy.

Uống thêm một ngụm cà phê, Tùng nhìn thẳng bạn thân nhất của mình rồi nói.

- Trường à, mày làm ơn đem đốt đôi giày đó cho tao đi. Đôi giày có ma đó. Đừng để nó hại thêm người khác.

Đến lúc này thì Tùng thấy Trường tròn xoe mắt ngạc nhiên và nói.

- Đôi giày nào? Khi tụi tao thấy mày nằm chơ vơ trong khe vực thì chỉ thấy mày đi chân trần mà, làm gì có đôi giày nào.

Nói đến đây Trường dáo dác nhìn quanh lều rồi hỏi.

-Ừ mà sao đôi giày đó không thấy ở đây.

Bất giác tất cả, ngay cả người mạnh bóng vía nhất là Vỹ, cũng đều có một cảm giác rờn rợn chạy dọc sống lưng.

11/2017

Thảo Lan